

DVADSIATA PIATA NEDEĽA CEZ ROK B

Udalosť, ktorú opísal evanjelista Matúš, sa odohrala v Cézarey Filipovej, kde Peter po jeho vyznaní Ježiša odhovára, aby sa nestalo to, čo Ježiš o svojom utrpení predpovedal. Cézarea Filipova sa nachádza na severe Izraela pod pohorím Hermon. Je to miesto, ktoré sa nazýva aj Baniyas alebo Panias. Boli tam pohanské chrámy zasvätené niektorým pohanským bohom. Z toho vyplýva, že to bolo pohanské územie, na ktoré Pán Ježiš vyviedol apoštolov, aby im tam oznámil svoju prvú predpoveď o svojom utrpení v Jeruzaleme. Toto miesto je od Kafarnauma vzdialené niečo cez 40 km. Určite Ježiš cestou rozprával s apoštolmi o všeličom. Žiaľ, nič z toho žiaden evanjelista nenapísal. Pán Ježiš toto miesto schválne využil na to, aby s apoštolmi ostal sám, lebo tam sa Židia neodvážili vstúpiť, aby sa nepoškvrnili na pohanskej pôde. Tu od tohto miesta Pán Ježiš začal svojim učeníkom otvorene vysvetľovať pravý zmysel svojho poslania. Ako vieme, Peter dal vtedy jasne najavo v mene ostatných učeníkov, že túto Ježišovu predpoveď o jeho utrpení vôbec nechápe. Všimnime si tiež, že Ježiša Petrovo odhováranie vôbec neodradilo, ale zvlášť od týchto chvíľ im otvorene hovoril, že on je ten Mesiáš, ktorého poslal Otec a ktorého predpovedali proroci. Dovtedy túto skutočnosť pred apoštolmi aj poslucháčmi zamlčoval. Udalosť, ktorú si dnes v kostoloch máme možnosť vypočúť, sa stala po Ježišovom premenení na Hore Tábor, a to na ceste do Kafarnauma. Toto bola druhá predpoveď jeho utrpenia, ale aj zmŕtvychvstania. Učeníci opäť neporozumeli a stále počítali s tým, že Ježiš z Božej moci obnoví slávu Izraela a oslobodí národ z rímskej poroby. Svojim falošným predstavám o Ježišovi ako mesiášovi verili tak pevne, že sa už aj cestou hádali o tom, kto bude v Ježišovom kráľovstve prvý. Keď prišli do Kafarnauma, tak sa ich v dome Ježiš opýtal, čo sa cestou rozprávali, lebo poznal ich rozhovor. Báli sa mu to povedať. Potom im Ježiš povedal: „*Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a sluha všetkých.*“ Evanjelista Matúš (16, 24) v tejto súvislosti pridáva ešte jednu dôležitú vetu: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nech ma nasleduje.*“ Na prvý pohľad nás tieto slová skôr odpudzujú, ako priťahujú. Zaprieť sám seba, či vziať kríž, to moc to nelahodí. Veď na čo sa zapierať a ešte k tomu niešť kríž? Nieкто by to nazval nezmyslom v dnešnej dobe. Lenže, nezmyslom je to len pre toho, kto týmto Ježišovým výrazom nerozumie. Skúsme sa nad výrazmi **kríž a sebazápor** zamyslieť nie povrchno, našim ľudským pohľadom, ale Ježišovým pohľadom.

Začnime **krížom**. Pred týždňom v sobotu sme slávili sviatok Povýšenia svätého Kríža, kedy sa tiež zamýšľame nad jeho veľkou hodnotou. Kto povrchno chápe zmysel kríža, tak pre neho je kríž nezmyslom, ako sa vyjadril apoštol Pavol, že pre pohanov je kríž bláznovstvom a pre Židov potupa. Áno, kto si myslí, že nebeský Otec poslal svojho Syna na kríž, aby sa z jeho utrpenia kochal, tak pri takomto chápaní kríža, samozrejme, nemôže mať človek nadšenie ani pre kríž, ani pre Pána Boha. Hľaďme však na kríž vo svetle Svätého písma. Podľa Svätého písma nebeský Otec nerozkázal svojmu Synovi zomrieť na kríži. On poslal svojho Syna na svet, aby každý, kto uverí v Syna, mal večný život. A teraz počujme samotného Ježiša, ako sa on vyjadril k svojmu poslaniu. „*Nikto mi život neberie, ja ho kladiem dobrovoľne!* (Jn 10, 18). Tak vidíme, že v Ježišovom ukrižovaní nehrá roľu nijaká záľuba Otca v mukách svojho Syna, ale Ježiš chce svojím utrpením na kríži priviesť ľudí k večnému životu i za cenu vlastnej smrti. A že to urobil dobrovoľne, tak sa sám vyjadril: „*Až budem vyzdvihnutý na kríž, všetkých pritiahnem k sebe*“ (Jn 12, 32).

A tak isto je to aj so **sebazaprením**. Ani sebazapieranie sa nemôže predstavovať tak, že Boh sa vyžíva v tom, keď si niečo odriekneme, akoby nás chcel obrať o radosti života. Nie. Sebazapieranie má vnútorný, pozitívny význam pre každého z nás. Všimnime si športovcov, ktorí tvrdo trénujú telo každodenným cvičením a tiež

odriekanim sa jedal, z ktorych by mohli pribrať. Matka jednej našej vrcholovej športovkyne mi povedala, keď sa jej dcéra vrátila z olympijských hier, ako sa tešila z výsledku týchto hier, keď sa vrátila domov. Rada by si pochutnala na haluškách s bryndzou, ale musí sa tohto jedla, ako aj iného, zriecť kvôli športu. Aj silu ducha si treba pestovať každodenným cvičením. A práve takým cvičením sú sebazaprenia. Duchovní otcovia odporúčajú, že každý deň by sme sa mali aspoň v maličkosti zrieknuť niečoho dobrého a príjemného, pretože každým, keď aj malým odrieknutím, narastá v ľuďoch sila ducha. Všimnime si, keď si spytujeme svedomie pred svätou spoveďou alebo večer pred spaním, že príčinou každého hriechu je nedostatočné sebaovládanie. To nám nikomu samo nepadne z neba, musíme sa o to sami usilovať, k čomu najlepší prostriedok je sebazapieranie. Koľko je v rodinách nervozity, hnevov, nadávania, trieskania. Koľko, najmä mladých ľudí, podlieha drogám, alkoholu, nezriadenému sexuálnemu životu. Prečo? Lebo členovia rodiny nemajú dost' duchovnej sily. Ale odkiaľ ju majú mať, keď si neukladajú drobné sebazaprenia? Z tohto vyplýva, že my kresťania si musíme sebazaprenia obľúbiť. Veľmi dobrý prostriedok učiť sa sebazáporom predstavuje piatková disciplína, že si niečo tento deň dobrovoľne odrieknem a zároveň to obetujem za niekoho, kto moju obeť potrebuje.

A preto, milí priatelia, prikloňme sa k dnešnej evanjeliovej výzve Pána Ježiša byť ochotní v službe bližným a tiež si zamilovať úctu ku krížu a správne pochopiť cestu sebazáporu tak k osobnej dokonalosti ako aj k získaniu večného života.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.